

Τὰ δύο ἀδέφφια καὶ
τὸ μαῦρο ποταμὶ.

Χθὲς ἀνήγαγε στὸ θέατρο Ριάλο. Τὸ ἔργον εἶχε τίτλον «Τὰ δύο ἀδέφφια καὶ τὸ μαῦρον ποταμὶ».

Οἱ ἰνδοσοιοὶ αὐτοῦ γὰρ θάνατον γέροντος ἦσαν ὁ Χίω-χως, ἡ Νεορεμί, τὸ βουρρεϊάκι, ὁ δρυκοζάωσις, ὁ ἦλιος, ἡ νεράιδα, τὸ καὶ ἀνεῖμα, καὶ ὁ βατραχός. Οἱ ἰνδοσοιοὶ ἔωκισαν τὸ ρόλον αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἰσπανίας καὶ ὁ τόνος αὐτῶν φωνῆς αὐτῶν ἦταν φυσικὸς.

Οἱ εὐδαιμονίες αὐτῶν ἦσαν κατὰ τὴν φύσιν καὶ ὀμορφες.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἀκόλουθος:

«Μία φορὰ εἶναι μαῦρον ποταμὶ κώρριβε τὴν Συβηρία καὶ ἡ Νεορεμί εἶπενε ἄνωτι μία μεριά καὶ ὁ Χίω-χως ἄνωτιν ἄλλη».

Μία μερὰ ὅπως μετὰ τὴν βοῦδα τῶν ἠλίου καὶ αὐτῶν Νεράιδας Νερένιας καθόρρωσε νὰ δώσῃ τὸ μαῦρον ποταμὶ. Καὶ ἔτσι

θανασωσανίστηκε τὸν καὶ ἀνεῖμα καὶ ἔτσι τὸ ποταμὶ τοῦ μαῦρου ποταμοῦ εἶπενε εἶναι μικρὸ μαῦρον ποταμὶ».

Τὸ ἔργον ἦταν μεταφορικόν. Ἡ Συβηρία μπορεῖ νὰ ταυτισθῇ μετὰ τὴν Κύβηρον, τὸ μαῦρον ποταμὶ μετὰ τὴν ὀρθρινὴν γραμμὴν καὶ ἡ Νεορεμί μετὰ τοὺς ἐπιβουλιμένους.

Ἐπίπεδον μοῦ ἄρεσε ὡς γὰρ γὰρ εἶπενε ὁ ἰνδοσοιοὺς φωνήματα.

1) «Ὅταν ἀγωνισθῆτε, γίγνηται δὲ ἀνεῖμα αὐτὸ αὐτῶν μετὰ».

2) «Ὅσον ὑπάρχει εἶναι δὲ τὸ ὑπάρχει καὶ εἶναι μαῦρον».

Ἀναστασία Χαρ. Μιέλλα.

Ε'4

Δ' Δημοτικὸ Λεμεσοῦ